

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **S. S.**

skazanego za czyn z art. 242 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 8 maja 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi

z dnia 31 października 2024 r., sygn. akt IV K 287/24

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze
i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi.**

[J.J.]

Antoni Bojańczyk

Dariusz Kala

Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że w okresie od 10 października 2023 roku do dnia 16 stycznia 2024 roku w Ł., korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sekcja ds. Penitencjarnych i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych II Wydział Karny z dnia 01 sierpnia 2023 roku, sygn. II 2 Kow 662/23 pr., bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Aresztu Śledczego w Łodzi w wyznaczonym terminie i w ciągu kolejnych trzech dni po upływie wyznaczonego terminu, tj. o czyn z art. 242 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 października 2024 r., sygn. akt IV K 287/24, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oskarżonego S. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 242 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 242 § 2 w zw. z § 3 k.k. wymierzył mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych. Wyrok zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku żadna ze stron nie wywiodła apelacji i uprawomocnił się on w dniu 8 listopada 2024 r.

Od tego orzeczenia kasację wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył je w zakresie orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 1a pkt 1 k.k. polegające na tym, że w sytuacji uznania oskarżonego S. S. za winnego popełnienia, w okresie od dnia 10 października 2023 roku do dnia 16 stycznia 2024 roku, występkę kwalifikowanego z art. 242 § 3 k.k., sąd wymierzył wymienionemu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych mimo, iż zgodnie z dyspozycją art. 33 § 1a pkt 1 k.k., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 7 lipca 2022 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022.2600 z dnia 13 grudnia 2022 r.) i obowiązującym od 1 października 2023 roku, a więc zarówno w czasie popełnienia czynu jak i w dacie wyrokowania w sprawie, w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 242 § 3 k.k., które zagrożone jest zarówno grzywną, jak i karą pozbawienia wolności do roku, grzywnę wymierza się w wysokości nie niższej od 50 stawek

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Zgodnie z dodanym do kodeksu karnego na mocy nowelizacji z dnia 7 lipca 2022 r. (Dz. U. z 2022 r., poz. 2600) przepisem art. 33 § 1a pkt 1 k.k., który wszedł w życie w dniu 1 października 2023 r., *jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, a przestępstwo jest zagrożone zarówno grzywną, jak i karą pozbawienia wolności, grzywnę wymierza się w wysokości nie niższej od 50 stawek - w przypadku czynu zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą roku*. W doktrynie nie budzi wątpliwości, że sformułowanie „jest zagrożone zarówno grzywną, jak i karą pozbawienia wolności” swoim zakresem znaczeniowym obejmuje tak grzywnę występującą w sankcji złożonej alternatywnej, alternatywno – kumulatywnej, jak i kumulatywnej (J. Kosonoga – Zygmunt (w:) R. A. Stefański (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2025, komentarz do art. 33, teza II.B.2). Wskazany wymóg jest zatem spełniony już wtedy, gdy obie ww. kary są składnikami ustawowego zagrożenia za dane przestępstwo. Z punktu widzenia dyspozycji tego przepisu nie jest zatem również istotne, czy są to jedyne kary, którymi zagrożone jest dane przestępstwo (zob. J. Majewski [w:] A. Błachnio, J. Kosonoga-Zygmunt, P. Zakrzewski, J. Majewski, *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2024, komentarz do art. 33, teza 13).

Z powyższego wynika, że skoro występki przypisany oskarżonemu zagrożony jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, orzeczona wobec niego za ten czyn kara grzywny winna wynosić nie mniej niż 50 stawek dziennych. W tej sytuacji wymierzenie oskarżonemu za to przestępstwo kary 20 stawek dziennych grzywny należy uznać za rażącą i bez wątpienia mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 33 § 1a pkt 1 k.k. (art. 523 § 1 k.p.k.).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną i orzekając w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k. uchylił wyrok w zaskarżonej części i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

[J.J.]

[a.l]